7.11.03

DOC 06444

הנה כי כן, נקרית לפני ברק הזדמנות לעשות את מה שלא אירע עד כה מעולם, תקדים בקנה מידה לאומי. כדאי שישקול, מה גם שהרצון להיכנס לספר השיאים של גינס אינו זר לו. רק הוא יכול. הוא צריך לראות זאת כצו שירות מילואים מחמיא. הנה, בגילו, 67, קוראים לו ללבוש את מדיו, מפני שהאומה נזקקת ברחיפות. סביר להניח כי גם מועמד אחר יוכל להצליח, אך אלמוני יזדקק לזמן רב בטרם יזכה באמון הציבור. באווירת החשד השוררת בארץ נחוץ ריפוי עכשיו, מיד, כאן, רעש אדמה ציבורי.

לברק יש את זה. כשהוא יסגור תיק – יאמינו לו. כשהוא יחליט להעמיד מישהו לדין – שוב יאמינו לו. אין מקרים רבים כאלה בתולדות המדינה, אבל ברק לא יהיה הראשון. כאשר נוכחו זקני מפא"י כי ממשלתם בראשות משה שרת ופנחס לבון מובילה את המדינה על פי התהום – קמו ונסעו לשדה בוקר והחזירו את דוד בן־גוריון אל הגה השלטון. טוב עשו. בתקופת כהונתו השנייה (מ־1955 עד 1963) פתחה ישראל פער טכנולוגי וצבאי על פני שאר מדינות המזרח התיכון, שעדיין מתקיים.

היו שיבות דרמטיות אחרות. יוסף הרמלין חזר מהפנסיה אל ראשות השב"כ לאחר פרשת קו 300. אפרים הלוי שב למוסד בעקבות ניסיון ההתנקשות הכושל בחאלד משעל. השר והרמטכ"ל לשעבר חיים בר־לב נזעק לפקד על חזית הדרום במלחמת יום הכיפורים. הרמלין והלוי לא עקרו הרים בתקופתם השנייה, אך הנשימו מחדש את המערכות ששותקו. אם בכוחו של ברק להחזיר את מעמד היועץ המשפטי לימיו – דיינו בכפול ומכופל.

בהנחה שלפיד מבין מה עומק אי האמון הציבורי, ראוי שיגשש אצל ברק אם כוחו במותניו לקפיצה הנחשונית, שהיא בעיקרה מנטאלית, "לסובב את הראש". אם יצליח המהפך המהפכני יוכלו להדליק משואה בערב יום העצמאות, שעשו "לתפארת מדינת ישראל", ויותר מזה.